

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4471/2019
04.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, др Илије Зиндовића, Бранислава Босиљковића и Споменке Зарић, чланова већа, у правној ствари тужиоца „АА банка“ АД из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Мркић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Ивана Делић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 818/19 од 12.07.2019. године, у седници одржаној 04.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 818/19 од 12.07.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 818/19 од 12.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 522/19 од 19.03.2019. године, ставом првим и другим изреке делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужиоцу исплати укупно 5.300,69 динара са законском затезном каматом рачунајући од 01.11.2017. године па до коначне исплате. Ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца преко досуђеног износа до тражених 116.694,43 динара са законском затезном каматом рачунајући од 01.11.2017. године па до коначне исплате, као и у делу захтева за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом четвртим изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка од 33.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 818/19 од 12.07.2019. године, ставом првим изреке жалба тужиоца је усвојена и првостепена пресуда преиначена у побијаном одбијајућем делу одлуке и делу одлуке о трошковима поступка, тако што је обавезана тужена да тужиоцу на име главног дуга поред 5.300,69 динара исплати још и 111.393,74 динара са законском затезном каматом на ту разлику од 01.11.2017. године до коначне исплате под условима и на начин као у првостепеној пресуди, као и да тужиоцу накнади трошкове првостепеног поступка од 64.137,94 динара, те жалбеног поступка од 36.055,74 динара. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужене за накнадом трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку (“Сл. Гласник РС” бр. 72/11,...87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Ценећи испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд је имао у виду да из навода ревизије тужене не произилази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, а не постоји ни потреба новог тумачења права, као ни неуједначена судска пракса, па имајући ово у виду, као и да се у конкретном случају ради о парници ради дуга због задужења текућег рачуна по основу издавања чека, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права, зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају. Указивање у ревизији на другачију одлуку Апелационог суда у Београду, не указује нужно и на другачији правни став изражен у тој одлуци, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у овој правној ствари, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 08.02.2018. године а вредност побијаног дела правноснажне пресуде од 116.694,43 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности, у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужиле недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

Без обзира што је одлука преиначена, у ком случају би по измењеном члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија била увек дозвољена, у овом случају ревизија није дозвољена јер је у посебној глави Закона о парничном поступку који регулише поступак у спору мале вредности прописано да ревизија у овим случајевима није дозвољена, па специјално правило искључује примену општих правила (члан 467. ЗПП).

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић